

И когато обви опашката си около семето, сякаш съ връвта отъ камшика на детето, което шиба ашика, смокътъ изведнажъ се дръпна, и зърното се завъртѣ на

едно мѣсто като лудо. Смокътъ примираше отъ смѣхъ и съ право, защото никога една пчела не би могла да завърти единъ ашикъ.

Но когато ашикътъ се спрѣ и падна, пчеличката каза :

— Това е много красиво, и азъ не мога никога да го направя.

— Тогава азъ ще те изямъ — извика смокътъ.

— Само една минутка! Азъ не мога да направя това, но зная да правя нѣщо, което никой не би могълъ да направи.

— Какво е то?

— Да изчезна.

— Какъ — провикна се смокътъ крайно учуденъ. — Да изчезнешъ, безъ да излѣзешъ отъ тукъ?

— Безъ да излѣза отъ тукъ.

— И безъ да се криешъ подъ земята.

А важното бѣше, че докато ашикътъ танцуваше, пчелата се огледа наоколо и забеляза едно растение, толкова мъничко, сякаш тревичка съ голѣми листа, като петолевка.

— Е, добре, изчезвай! Но ако не успѣешъ и ако те намѣря, ще те изямъ — каза смокътъ.